

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

El maltractament del planeta

Mans Unides és l'associació de l'Església per a la promoció i el desenvolupament als països empobrits. La família de Mans Unides creu fermament en la igualtat i la dignitat de tots els éssers humans, creats per Déu i cridats a viure plenament com a fills seus formant una gran família. Per això defensa els drets humans i promou activitats d'educació, de sensibilització i de col·laboració per dur a terme projectes de desenvolupament a països del tercer món. Tot això comporta també una educació que ajudi a comprometre's en el desenvolupament integral de la persona i a descobrir la responsabilitat que tots tenim en la conservació de la terra, que és la llar de tots.

En la seva encíclica *Laudato si'* sobre la cura d'aquesta llar, el papa Francesc fa notar el fet que en el món tot està connectat i per això existeix una relació entre els pobres i la fragilitat del planeta; d'altra banda, denuncia el nou paradigma i les formes de poder que se'n deriven. El Papa fa una invitació a buscar altres maneres d'entendre l'economia i el progrés, des de la consciència del valor propi de cada criatura, des del sentit humà de l'ecologia, des de la responsabilitat de la política internacional i local, amb la finalitat de superar la cultura del rebuig i adoptar un nou estil de vida.

En el marc de la lluita contra la fam i a favor del desenvolupament humà integral i sostenible, la campanya de Mans Unides d'enguany se centra en la protecció de la casa de tots, aprofundint en la relació que existeix entre la lluita contra la pobresa i la garantia dels drets humans. A partir del magisteri del papa Francesc no es poden separar la preocupació per la cura de la naturalesa i la lluita per la justícia envers els pobres, perquè el dret a viure en un medi ambient sa, en el que

es protegeixin el sosteniment i la solidaritat, forma part de la dignitat humana.

La cultura del rebuig només valora allò que genera un benefici propi, i ens porta a l'exclusió dels més febles, que acaben fent nosa. És just i urgent construir una cultura de l'encontre i de la cura tant dels exclosos com de la natura. Ens cal escoltar el clam dels més pobres i el clam de la terra i evitar la degradació del medi ambient, que sempre perjudica els més vulnerables.

El relativisme, la tecnocràcia i el consumisme desenfrenat, entre d'altres causes, generen conseqüències greus com ho són la contaminació i el canvi climàtic, l'esgotament dels recursos naturals, la pèrdua de biodiversitat, el deteriorament de la qualitat de la vida humana i la degradació social, el desequilibri planetari. Esdevenen signes de mort que

afecten aquesta casa comuna i els qui hi habitem. El clam de la terra i dels pobres és un, com ha de ser un el sentiment d'unió de tots els éssers humans, perquè tota la creació i especialment tota la humanitat està unida per l'amor que Déu té a les seves criatures. Aquesta consciència de formar una única família és el millor antídote contra la globalització de la indiferència.

El Papa ens crida a una conversió ecològica, a una ecologia integral que ha de reunir les dimensions personals i socials. Una ecologia ambiental, econòmica i social; una ecologia de la vida de cada dia il·luminada pel principi del bé comú, que posa la seva mirada en les generacions futures. D'aquesta forma podrem gestionar el planeta d'una manera més d'acord amb la dignitat de la persona humana, de totes les persones humanes. Encara som a temps de posar-hi remei!

ENTREVISTA

Amor per la litúrgia

JUAN JAVIER FLORES

El monjo de Santo Domingo de Silos, Dr. Juan Javier Flores, OSB, ha estat guardonat amb el VI Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica «per la defensa i la divulgació que ha fet de la reforma litúrgica promoguda pel Vaticà II». El P. Flores, que admira «la clarividència i la claredat» del bisbe Tena, recorda que «en ell no hi havia fractura entre vida i celebració; al contrari, va fer de la seva vida una veritable celebració litúrgica».

Què li ha aportat per a la seva vida de monjo el fet d'haver-se dedicat a la litúrgia?

El monestir em va ensenyar a conèixer i a viure la vida cristiana com un continu celebratiu. Em van educar en un ambient més devocional que litúrgic. Era l'habitual. La vida benedictina em va il·luminar i em va enlluernar amb el seu equilibri; em va permetre viure de la litúrgia i després viure per a la litúrgia i la seva contínua celebració pasqual.

L'aplicació de la reforma litúrgica conciliar ha donat fruits?

A l'Església mai no hem tingut una reforma litúrgica més completa que la del Vaticà II. Vivim d'aquesta reforma, però encara hi ha molts aspectes d'aquesta que han de promoció. El risc és veure-la com una moda més que com la litúrgia d'avui de l'Església per al món d'avui.

Quin aspecte de la litúrgia s'hauria d'implantar en el futur?

El futur de la litúrgia està en la posada en pràctica dels principis que ens ha proporcionat aquesta reforma litúrgica, amb valentia, sense nostàlgia del passat i amb confiança en el futur. Més que la llengua, hauria de preocupar-nos i ocupar-nos el llenguatge de la mateixa litúrgia i la seva comprensió per a l'home d'avui.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

És un dia especial

Sobtadament va morir l'àvia. Plena de vitalitat. Vetllant per tot i per tot-hom. Havia treballat de mestra perquè ho era i se'n sentia. Amb el seu espòs, també mestre, formaren una família a la qual hi arribaren dos fills i, amb els anys, s'hi afegiren les dues nores i, més tard, els quatre nets, que tenen entre un i sis anys. Tota la família, també els quatre nets, ocupava el primer banc de l'oratori on se celebrà la missa exequial. El petit, estenent el braç, i amb el dit, assenyalà diverses vegades la fotografia de l'àvia situada sobre el taüt. Era una presència treballada pels pares. Tots, els grans des d'un dolor profund, i els petits, fins on entenien, sabien per què hi eren i a qui acomiadaven. Compartien una mateixa buidor i un sentiment d'absència. Confiauen, però, en la pregària i en la bondat i la misericòrdia del Pare comú.

Destacava la presència dels nets. No és comú trobar infants tan petits en una eucaristia de comiat, en unes exèquies. Moltes persones pensen que els infants no han de participar-hi. Es diu que ha de ser un dia

normal, i millor que els infants vagin a l'escola com si no hagués passat res. Que no se'ls ha d'entristir, ni afavorir que plorin... Respectant la diversitat de capteniments i situacions concretes, no és un dia normal. La mort és una companya de sempre i cal integrar-la en el dia a dia de les persones i dels infants, sense extremismes ni dramatismes, d'acord amb les possibilitats personals i de cada edat. No és un dia normal: l'àvia, l'avi, ha traspassat i sentim dolor perquè l'estimàvem. Confiam que Déu Pare l'acollirà i per això ens reunim a l'oratori per acomiadar-la amb la nostra pregària. Sentim molt la seva absència, però sabem que prop de Déu seguirà vetllant per nosaltres. «Germans, no volem que ignoreu què serà dels qui han mort, perquè no us entristiu [...]. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, també creiem que gràcies a Jesús Déu s'endurà amb ell els qui han mort. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules» (1Te 4,13-14,18). No és un dia normal, és un dia especial.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

Ntra. Sra. de Lourdes: «Día Mundial de los Enfermos»

«No es el sufrimiento el que salva, sino el amor»

Michel Quoist, maestro espiritual y formador de jóvenes, escribió: «Hemos ofrecido a los hombres una **imagen** del cristiano como un **ser resignado**, que se **doblega** ante los **golpes** de la vida. Algunos contemporáneos se han indignado ante esa imagen y, desde entonces, no quieren saber nada de nosotros, a pesar de que **somos los únicos** que podemos **salvar al hombre** y a la **mujer** de la **desesperación**, de la **angustia**, del **dolor**, del **sufrimiento**, del **fracaso**, de la **muerte**. No es el **sufrimiento** el que **salva**, sino el **amor**. El **sufrimiento** sigue siendo un **mal**, incluso después de la **redención**. Sólo el **amor** es **capaz** de

engendrar la vida. No hay **necesidad** de personas **resignadas**, sino de hombres y mujeres **en pie**, que **luchen** contra el **sufrimiento** y lo **ofrezcan**. Si el **sufrimiento** no quiere **ceder** —a pesar de seguir siendo un **mal**— lo **padezcan** con **Jesucristo** y gracias a **Él**, para sacar **provecho** de **santificación personal** a **imitación** de **Jesús**. Todo **desperdicio**, echado al **fuego**, se **convierte** en **luz** y **calor**: en **energía**.»

San Juan Pablo II decía: «A medida que el hombre y la mujer **toman su cruz** y se **unen espiritualmente** a la **Cruz de Cristo**, se **revela** ante ellos el **sentido salvífico** del **sufrimiento**: el **Amor**.»

Lectures de la missa diària i santoral

10. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Re 8,1-7,9-13 / SI 131 / Mc 6,53-56]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Benet. Santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. ■ Dimarts [1Re 8,22-23,27-30 / SI 83 / Mc 7,1-13]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858). Sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. ■ Dimecres (■ Barcelona) [1Re 10,1-10 / SI 36 / Mc 7,14-23]. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral. Sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.

13. ■ Dijous [1Re 11,4-13 / SI 105 / Mc 7,24-30]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. □ Divendres [Ac 13,46-49 / SI 116 / Lc 10,1-9]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. II); sant Antoni (Antoniet), mr.

15. ■ Dissabte [1Re 12,26-32;13,33-34 / SI 105 / Mc 8,1-10]. Sant Faustí i santa Jovita, germans mrs.; santa Geòrgia, vg.; sant Claudi de La Colombière (†1682), prev. jesuïta; sant Joan Baptista de la Concepció, prev. trinitari.

16. ■ † Diumenge vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 15,15-21 / SI 118 / 1Co 2,6-10 / Mt 5,17-37]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliàna, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinà; sant Porfiri, mr. (309) a l'Àsia Menor.

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 58,7-10)

Diu el Senyor: «Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que són germans teus. Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí, i es tancarà a l'instant les teves ferides; tindràs per avantguarda la teva bondat, i per rearguarda, la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell et respondrà, quan cridis auxili, ell et dirà: "Aquí em tens". Si no intentes de fer caure els altres, ni els assenyales amb el dit pronunciant un malefici, si dones el teu pa als qui passen gana i satisfàs la fam dels indigents, s'omplirà de llum la teva foscor, i el teu capvespre serà clar com el migdia.»

Salm responsorial (111)

R. *L'home just és llum que apunta en la fosca.*

L'home just, compassiu i benigne, / és llum que apunta en la fosca. / Sortós l'home que presta de bon grat, / que disposa a consciència els seus afers. R.

El just no caurà mai, / i deixarà un record inesborrable. / Viu sense por de les males noves, / se sent ferm confiant en el Senyor. R.

Té el cor incommovible, res no tem, / reparteix el que té, ho dona als pobres, / la seva bondat consta per sempre, / pot alçar el front amb dignitat. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 2,1-5)

Germans, quan vaig venir a vosaltres, no us vaig anunciar el misteri de Déu amb el prestigi de l'eloqüència i de la saviesa. Entre vosaltres no vaig voler saber res més que Jesucrist, i encara clavats a la creu. I em vaig presentar davant vostre feble, esporuguit i tremolós. En tot allò que us deia i us predicava, no hi entraven paraules que s'imposessin per la seva saviesa, sinó pel poder convincent de l'Esperit, perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu.

✦ Lectura de l'Evangelio segons sant Mateu (Mt 5,13-16)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal ha perdut el gust, ¿amb què la tornarien salada? No serà bona per a res. La llençaran al carrer i que la gent la trepitgi.

Vosaltres sou la llum del món. Un poble dalt d'una muntanya no es pot amagar. Tampoc, quan algú encén un llum, no el posa sota una mesura, sinó en un lloc alt, i fa llum a tots els qui són a casa. Igualment ha de resplendir la vostra llum davant la gent. Llavors, en veure el bé que heu obrat, glorificaran el vostre Pare del cel.»

Lectura del libro de Isaías (Is 58,7-10)

Esto dice el Señor: «Parte tu pan con el hambriento, hospeda a los pobres sin techo, cubre a quien ves desnudo y no te desentendias de los tuyos.

Entonces surgirá tu luz como la aurora, enseguida se curarán tus heridas, ante ti marchará la justicia, detrás de ti la gloria del Señor.

Entonces clamarás al Señor y te responderá; pedirás ayuda y te dirá: "Aquí estoy".

Cuando alejes de ti la opresión, el dedo acusador y la calumnia, cuando ofrezcas al hambriento de lo tuyo y sacies al alma afligida, brillará tu luz en las tinieblas, tu oscuridad como el mediodía.»

Salmo responsorial (111)

R. *El justo brilla en las tinieblas como una luz.*

En las tinieblas brilla como una luz / el que es justo, clemente y compasivo. / Dichoso el que se apiada y presta, / y administra rectamente sus asuntos. R.

Porque jamás vacilará. / El recuerdo del justo será perpetuo. / No temerá las malas noticias, / su corazón está firme en el Señor. R.

Su corazón está seguro, sin temor. / Reparte limosna a los pobres; / su caridad dura por siempre / y alzarà la frente con dignidad. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 2,1-5)

Yo mismo, hermanos, cuando vine a vosotros a anunciaros el misterio de Dios, no lo hice con sublime elocuencia o sabiduría, pues nunca entre vosotros me precié de saber cosa alguna, sino a Jesucristo, y este crucificado. También yo me presenté a vosotros débil y temblando de miedo; mi palabra y mi predicación no fue con persuasiva sabiduría humana, sino en la manifestación y el poder del Espíritu, para que vuestra fe no se apoye en la sabiduría de los hombres, sino en el poder de Dios.

✦ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 5,13-16)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Vosotros sois la sal de la tierra. Pero si la sal se vuelve sosa, ¿con qué la salarán? No sirve más que para tirarla fuera y que la pise la gente. Vosotros sois la luz del mundo. No se puede ocultar una ciudad puesta en lo alto de un monte. Tampoco se enciende una lámpara para meterla debajo del celemín, sino para ponerla en el candelero y que alumbre a todos los de casa. Brille así vuestra luz ante los hombres, para que vean vuestras buenas obras y den gloria a vuestro Padre que está en los cielos.»

«Vosaltres sou la llum del món»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

A continuació de les benaurances, Jesús proclama el sentit profund de la vida dels seus deixebles: ser sal i llum en un món insípid i perdut.

En el món antic la sal era un bé preciós; d'una banda, necessari en l'alimentació ja que aporta les sals minerals que l'organisme necessita, i d'altra banda necessari per salar i conservar els aliments, allà on la calor del clima els corromp amb facilitat. De fet, els legionaris romans rebien, juntament amb la seva soldada en monedes, la seva ració periòdica de sal: el seu *salari*. Com que no era fàcil d'obtenir, la sal, encara que necessària, era molt costosa.

D'altra banda, en un món sense electricitat, la nit inundava els camps, els llogarets i, fins i tot les ciutats, de tenebra i sobresalt. La llum, ni que fos la que es desprèn d'un petit llum d'oli, il·luminava tènueament al seu voltant, i servia d'orientació dins de la casa. La casa dels pobres —ordinàriament d'una sola habitació per a tot— era il·luminada per un o dos llums d'oli; a la dels rics, multitud de llanternes i de torxes donaven una claror que enlluernava els ulls dels antics. No cal dir que en les nostres, avesats a molta més claror, s'hi trobarien com a la penombra, en aquelles circumstàncies.

Ser sal i llum és important, pel que significa d'útil i de preciós. La sal dona gust, però sobretot permet viure; i la llum del llum d'oli orienta i dona seguretat. Jesús mateix va omplir de sabor allà per on va passar, i els ambients que va visitar; ell va irradiar de la claredat de Déu tot un món carregat de tenebra, fins al punt d'exclamar: «Jo soc la llum del món, qui em segueix tindrà la llum de la vida» (Jn 8,12). Ja ho havia intuït el salmista de segles abans: «L'home just, compassiu i benigne, és llum que apunta en la fosca... se sent ferm confiant en el Senyor» (Sl 111 [112], 4.7).

La nostra vocació és la de seguir sent enmig del món, com Crist, la sal que dona gust a un món insípid, i la llum que il·lumina, encara que sigui tènueament, a un món immers en la tenebra del mal i del pecat. Que així la llum de la nostra vida —una vida compassiva i benigna— brilli enmig del món, perquè els altres vegin les nostres bones obres i glorifiquin el nostre Pare que està en el cel.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dilluns 10, a les 13 h. Missa de Santa Escolàstica amb la comunitat benedictina del Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós.

Dimecres 12, a les 11 h. Presideix el Consell Diocesà de Càritas.

Del divendres 14 al diumenge 16. Participa en el Congrés Nacional de Laics de la Conferència Episcopal Espanyola a Madrid.

Visita Pastoral

Diumenge 9, a les 10.30 h. Missa Estacional a la parròquia de Sant Esteve de Parets del Vallès.

Notícies

Nou columbari a Sant Antoni de Vilamajor. El diumenge 12 de gener,

Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, beneí el nou columbari instal·lat al costat de l'església parroquial de Sant Antoni de Vilamajor.

Festa patronal i Visita Pastoral a Mollet. El dia 22 de gener, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Vicenç de Mollet del Vallès, en la seva festa patronal i va iniciar la Visita Pastoral a aquella parròquia.

Mons. Saiz Meneses a la Ultraia diocesana de Logroño. El dissabte 25 de gener, Mons. Saiz Meneses pronuncià a Logroño la conferència «Primer anunci i Cursets de Cristiandat» en el marc de la Ultraia diocesana de Calahorra-La Calzada i Logroño, presi-

dida per Mons. Carlos Escribano, Bisbe diocesà.

Primera sessió de formació per a lectors. Dintre de les accions del Pla Pastoral Diocesà a l'Arxiprestat de Montbui-Puiggraciós, el dissabte 25 de gener la parròquia de Sant Genís de l'Ametlla del Vallès acollí la primera sessió de formació per a lectors. Mn. Manel Coronado, Delegat de Litúrgia, explicà el sentit del ministeri de lector i el Sr. Jaume Galobart donà consells pràctics de lectura en públic.

Cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, va presidir a la Catedral de Terrassa la cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians acompa-

nyat per representants d'altres confessions cristianes. L'acte tingué lloc el dia 25 de gener, festa de la Conversió de Sant Pau.

Visita Pastoral a Sant Fost de Campsentelles. El diumenge 26 de gener, Mons. Saiz Meneses realitzà la Visita Pastoral a la parròquia de Sant Fost. Va ser rebut per Mn. David Abadías, Rector, i celebrà la Missa Estacional. Posteriorment es reuní amb els responsables i col·laboradors, visità les dependències i revisà els llibres sacramentals.

Agenda

Recés per a nois. Organitzat per les Delegacions de Joventut i de Pastoral Vocacional. Del 21 al 23 de febrer a Caldes de Montbui. Predicarà Mn. Eduard Martínez Quinto.

Recés per a noies. A Caldes de Montbui. Del 28 de febrer al dia 1 de març. Predicarà Mn. Eduard Martínez Quinto.

REMAD MAR ADENTRO

El maltrato al planeta

Manos Unidas es la asociación de la Iglesia para la promoción y el desarrollo en los países empobrecidos. La familia de Manos Unidas cree firmemente en la igualdad y la dignidad de todos los seres humanos, que han sido creados por Dios, y son llamados a vivir plenamente como hijos suyos formando una gran familia. Por eso defiende los derechos humanos y promueve actividades de educación, de sensibilización y de colaboración para llevar a cabo proyectos de desarrollo en países del tercer mundo. Todo ello comporta también una educación que ayude al compromiso por el desarrollo humano integral, y que ayude a descubrir la responsabilidad de todos en el cuidado de la tierra, la casa común.

En su encíclica *Laudato si'* sobre el cuidado de esta casa común, el papa Francisco destaca el hecho de que en el mundo todo está co-

nectado, y de ahí la relación existente entre los pobres y la fragilidad del planeta; por otra parte, denuncia el nuevo paradigma y las formas de poder que derivan de la tecnología. Él lanza una invitación a buscar otros modos de entender la economía y el progreso, desde la conciencia del valor propio de cada criatura, desde el sentido humano de la ecología, desde la responsabilidad de la política internacional y local, con la finalidad de superar la cultura del descarte y adoptar un nuevo estilo de vida.

Pues bien, en el marco de la lucha contra el hambre y en favor del desarrollo humano integral y sostenible, la campaña de Manos Unidas de este año se centra en el cuidado de la casa común, profundizando en la relación que existe entre la lucha contra la pobreza y la garantía de los derechos humanos. A partir del magisterio del papa Francisco, consideramos inse-

parables la preocupación por el cuidado de la naturaleza y la lucha por la justicia con los pobres, porque el derecho a vivir en un medio ambiente sano, donde se protejan la sostenibilidad y la solidaridad, forma parte de la dignidad humana.

La cultura del descarte valora sólo lo que genera beneficio propio, y desemboca en la exclusión de los más débiles, que al final acaban estorbando. Es justo y urgente construir una cultura del encuentro y del cuidado, tanto de los excluidos como de la naturaleza. Es preciso que escuchemos el clamor de los más pobres y el clamor de la tierra, y que evitemos la degradación medioambiental, que perjudica siempre a los más vulnerables.

El relativismo, la tecnocracia y el consumismo desenfrenado, entre otras causas, generan consecuencias graves como la contaminación y el cambio climático, el agotamiento de los recursos naturales, la pérdida de biodiversi-

dad, el deterioro de la calidad de la vida humana y la degradación social, el desequilibrio planetario. Son signos de muerte que afectan a nuestra casa común y a quienes en ella habitamos. El grito de la tierra y el grito de los pobres es uno, como uno debe ser el sentimiento de unión de todos los seres humanos, porque toda la creación, y especialmente todos los seres humanos, estamos unidos por el amor que Dios tiene a sus criaturas. Esta conciencia de formar una única familia se convierte en el mejor antídoto contra la globalización de la indiferencia.

El Papa nos llama a una conversión ecológica, a una ecología integral que ha de integrar las dimensiones personales y las sociales. Una ecología ambiental, económica y social; una ecología cultural, una ecología de la vida cotidiana iluminada por el principio del bien común, que pone su mirada en las generaciones futuras. De esta forma podremos gestionar el planeta de un modo más acorde con la dignidad de la persona humana, de todas las personas humanas. ¡Ojalá pongamos remedio a tiempo!

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES

Obispo de Terrassa